

[Lembourn.]

skatter går over til forbrugsbeskatning. Alle ønsker reformer, men ingen ønsker forandringer. Selv har jeg fremsat den tanke, at man opkræver en fast procent af den udbetalte bruttoløn hos arbejdsgiverne, som så indeholder den hos lønmodtagerne. Jeg forestiller mig en bruttotrækprocent på 30.“

Jeg tror, han havde ganske ret, og det ville være klogt at lytte til ham i dag, samtidig med at man diskuterer indkomstpolitikken.

Endelig vil jeg gerne bede om en tredje ting, som jeg også mener bør indgå i overvejelserne: en sanering af pristallet, således at det i højere grad bliver et velstandstal, nemlig at man regulerer det med bytteforholdet, for der er noget fuldkommen forrykt ved, at når bytteforholdet bliver dårligere, bl. a. fordi importpriserne stiger, udbetaler vi flere penge til hinanden, fordi så stiger pristallet. Vi burde prøve, om ikke vi kunne sanere det og så til gengæld bruge det, sådan som det er tænkt.

Denne kombination af indkomstpolitik, ID, definitiv kildeskat og saneret pristal er de forslag, som jeg gerne vil fremlægge for ministeren og bede ham om at tage med, når man skal til at koge en helhedsløsning sammen. Jeg håber, at man på grundlag af disse betragtninger kan forstå, at jeg naturligvis må afvise enhver dagsorden, som vil forhindre et forsøg på at drøfte disse ting og vil forhindre et forsøg på at nå frem til en helhedsløsning, der kan skabe et flertal bag sig her i folketingssalen.

Gert Petersen (SF):

Det, der har kaldt mig herop, er den megen tale om et mystisk begreb, som enhver kan lægge i, hvad han eller hun vil, nemlig begrebet indkomstpolitik. Det har rumstret igennem de sidste 10-15 år, man har eksperimenteret med det i udlandet. Der skete noget i Holland i 1960'erne: efter 4-5 års meget stram eksperimenteren med indkomstpolitik eksploderede hele foretagendet, man fik en lang række konflikter på arbejdsmarkedet, og det, som blev kaldt indkomstpolitik, brød totalt sammen. Andre indkomstpolitiske eksperimenter har fundet sted i Storbritannien og var stærkt medvirkende til den konservative regerings fald, eller rettere sagt, det var ikke noget fald:

regeringen udskrev valg i den faste overbevisning, at den kunne få et flertal mod de minearbejdere, der modsatte sig regeringens indkomstpolitik, men så viste det sig, at flertallet af den britiske befolkning var af en anden opfattelse og ikke kunne acceptere det diktat, som regeringen havde udsat minearbejderne og mange andre arbejdere og lønmodtagere for.

Jeg synes, at man, når man taler om denne indkomstpolitik, burde studere de erfaringer, som er indhøstet andre steder i de vestlige kapitalistiske lande, men det vil man åbenbart ikke. Man fortsætter diskussionen her, som om intet var sket, man tager skyklapperne på og fabler videre om indkomstpolitik. Udgangspunktet er de enorme lønstigninger i Danmark. Dem vender alle tilbage til, og dermed har de jo egentlig også røbet, selv om det måske ikke var hensigten, hvad der er formålet med det, man kalder indkomstpolitik, hvad det er for nogle særlige indkomster, som interesserer i den forbindelse — det er lønningerne. Man hævder, at fordi — ifølge Arbejdsgiverforeningens statistik — lønstigningerne i Danmark har ligget en 15-20 pct. over det gennemsnitlige lønstigningsniveau i Vesteuropa igennem de sidste 10 år, er det gået helt ad Pommern til med vores lille land. Formålet med en sådan indkomstpolitik må åbenbart være at bremse lønstigningsniveauet, og det bedste ville være, om vi — tænk engang — kunne komme ned under det vesteuropæiske gennemsnit, hvad lønstigninger angår; sikke velhavende vi så bliver! Så vil jeg godt bede om en forklaring på, hvorfor det egentlig ikke går så godt i Storbritannien, hvad der er årsagen til, at det går endnu dårligere i Storbritannien, end det går her. Eller også har jeg misforstået det: det går i virkeligheden aldeles fænomenalt i Storbritannien, og det hele er et illusionsnummer, som aviserne og den britiske presse bilder os ind, for på samme tid, ifølge den samme statistik, hvor det siges, at lønstigningerne i Danmark har ligget 15-20 pct. gennem 10 år over det vesteuropæiske niveau, har lønstigningerne i Storbritannien ligget 34 pct. under det vesteuropæiske niveau — så kan man se, hvordan det er gået i Storbritannien. Så synes jeg, man skal holde op med den tale om, at det er lønudviklingen, der er roden til de økonomi-